

ἐν 44, σ. 380–381. (Πρβλ. ἐν τούτοις κατωτέρω ἀριθ. 746.)

«... ἀκολουθοῦντες τὴν ἀνέκαθεν παλαιὰν συνθήειαν τῆς νήσου μας, τὴν ὁποίαν καὶ αἱ πέριξ ἡμῶν νῆσοι ὡς νόμον ὑπηρετοῦσι, ἵνα ὁπότεν θᾶτερος τοῦ ἀνδρογύνου τελευτήσῃ ἄκληρος, ὁ ζῶν νέμεται τοὺς καρποὺς ἀπάσης τῆς περιουσίας τοῦ τελευτηκότος, ἄχρι οὗ μένει ἀνύπανδρος».

745

1824. Διανομή κληρονομίας (τῆς 27 Νοεμβρ.) ἐν Ναούσῃ (Πάροῦ), ἐν 57, σ. 187.

«... ἐπειδὴ καὶ ἡ παλαιὰ μας συνθήεια ἐπικρατεῖται, γὰ ἀπολαμβάνῃ τὸ ἀνδρογύνον, χωρὶς κληρονόμον, ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μερίδια τὸ ἓν, ἐνγάζοντας τὰ ψυχικὰ καὶ χρέος...».

746

1825. Ἀποδεικτικόν, τῆς 30 Δεκ., Παροικίας Πάροῦ, τῆς δημοσίου Νοταρίας,

ἐν 44, σ. 188. (Πρβλ. ἐν τούτοις ἀνωτέρω ἀριθ. 744).

«... εἶναι αὕτη ἡ συνθήεια εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἐγκατοίκους ταύτης τῆς χώρας: ὅτι ὅταν πληρώσῃ τὸ κοινὸν χρέος τοῦ θανάτου ἀτεκνός, χωρὶς καμμίαν διαταγὴν, τότε τὸ ζωντανὸν πρόσωπον δὲν λαμβάνει ἄλλο τι περισσώτερον, εἰ μὴ τὸ ἐπιταμοῖον ἀπὸ ὅλης τῆς κλητῆς καὶ ἀκλήτου περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος. Ἡ αὕτη συνθήεια ἐπικρατεῖται τόσον εἰς τοὺς ἱερεῖς, καθὼ καὶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς...».

747

1825. Γράμμα πΚ., τῆς 21 Νοεμβρίου, ἐν 178, σ. 230.

«... γὰ μὴ τολμήσωσι, μήτε φανερώς, μήτε κρυφίως, γὰ ἐκτελέσωσι συνοικέσια ἑτεροδόξου μὲ ὀρθόδοξον, ἢ σουδίτου μὲ ραγιαδισαν, ἐπειδὴ καὶ τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο ἔχει γὰ διαλυθῇ...».

748

1825. Τὸ ὑπουργεῖον Δικαίου πρὸς τὸ ἐπαρχεῖον Μυκόνου καὶ Σύρας, ἀπὸ 12 Ἰαν.,

ἐν 44, σ. 391, ἀριθ. 390.

«... Δὲν δύναται... γὰ συγκατανεύσῃ τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο εἰς τὸ γὰ ἐπικυρώσῃ τὰς τοπικάς, ὡς μερικὰς συνθηείας τῆς νήσου ταύτης (Μυκόνου), αἱ ὁποῖαι σχεδὸν ἐπέχουν τόπον νόμον· διότι ἡ Ἑλλὰς, ἐνωμένη εἰς ἓν διὰ τοῦ πολιτικοῦ της χάρτου, δὲν ὑποφέρει ποτὲ γὰ διοικῆται ἀπὸ μερικὸν νόμους, ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα γὰ εἶναι κοινὸς ὁ χάρτης οὗτος εἰς ὅλους τοὺς πολίτας, ἵνα δυνηθῇ οὕτω γὰ κατορθώσῃ τὸ ποθούμενον... καὶ τέλος πάντων τὴν ἐλάττωσιν τῶν κρισολογιῶν, αἵτινες ἐκ τῶν μερικῶν συνθηειῶν δύνανται γὰ ἐκπηγάσῃ...» (ὑπουργὸς Δικαίου Ἰω. Θεοτόκης).

